

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
1 У 5540/16
Дана 08.06.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Вукашиновић, председника већа, Весне Даниловић и Гордане Богдановић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Бјелановић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., улица ... број ..., кога заступа Бојан Патрић, адвокат из Вршца, Гаврила Принципа 52, изјављеној против туженог Министарства одбране, Војна пошта број 5002 Београд, ради поништаја решења Уп-2 број: 10-2 од 07.03.2016. године, у предмету признавања права на новчану накнаду за решавање стамбеног питања, у нејавној седници већа, одржаној дана 08.06.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, одбијена је као неоснована жалба тужиоца А.А. из ..., изјављена преко овлашћеног пуномоћника Бојана Патрића, адвоката из Вршца, на решење ВП 1442 Панчево Уп-1 број: 45-2 од 04.01.2016. године, којим је одбијен као неоснован захтев тужиоца, мајора на служби у Војној пошти 1442 Панчево, на накнаду трошкова у вези са решавањем стамбеног питања, јер нису испуњени законом прописани услови за припадање накнаде.

Тужилац је дана 31.03.2016. године, преко пуномоћника, поднео тужбу Управном суду, коју је допунио поднеском од 12.12.2016. године, којом је оспорио решење туженог органа са свих законом прописаних разлога. Наводи да и тужени и првостепени орган пропуштају да утврде чињеницу да су на снагу ступиле одредбе Правилника (СлВЛ бр.18 од 24.08.2013. године), који прописује право тужиоца да му се исплаћује накнада у складу са одредбом члана 22. наведеног правилника који објашњава примену одредбе члана 18. наведеног правилника те круга лица која могу да остварују то право. Истиче да је 2006. године тужилац подигао комерцијални кредит и да тада нико од њега није тражио да се писмено изјасни на који начин ће решавати

своје стамбено питање, као и да су његови претпостављени приликом прикупљања документације били упознати са подизањем кредита. Предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и обавезе туженог да тужиоцу плати трошкове спора за састав тужбе и таксе по одмерању суда.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд одбије тужбу, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 11/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из образложења оспореног решења и списка предмета ове управне ствари произлази да је тужилац дана 09.12.2015. године поднео захтев који је заведен под Уп-1 број: 45-1 у коме тражи да му се на основу Правилника о накнади путних и других трошкова и других примања у ВС призна право на накнаду трошкова у вези са решавањем стамбеног питања. Даље је у току поступка утврђено да је тужилац на служби у ВП 1442 Панчево у својству професионалног официра, чин мајора, као и да је 25.09.2006. године закључио Уговор о купопродаји непокретности, куће у ..., саграђене на парцели бр. ... у улици ... бр...., на грађевинском земљишту површине од 2,48 ара, уписане у зкњ.ул.бр. ... КО ..., који је оверен у Општинском суду у Вршцу под Ов.бр. 4052/06 од 25.09.2006. године. Даље је утврђено да је тужилац наведену непокретност купио из средстава прибављених по основу Уговора о кредиту за куповину непокретности уз коришћење средстава из буџета Републике Србије број: 1647-9-27019 који је закључен дана 06.09.2006. године. Такође тужилац се налази у евиденцији стамбених интересената за решавање стамбених питања према прописима у МО и ВС и да је након што је постао власник куће у ВП 1442 Панчево није остваривао право на накнаду дела трошкова за закуп стана јер за исто није испуњавао услове, већ је у смислу одредбе члана 17. Правилника о накнади путних и других трошкова у Војсци Србије (пов.бр. 2979-8 од 26.03.2008. године, пов.бр. 2979-40 од 14.05.2008. године и пов.бр. 536-3 од 23.01.2010. године), као лице које има стан на територији република бивше СФРЈ, али нема стан у месту службовања, на основу решења ВП 1442 Панчево у периоду од 19.07.2010. до 31.07.2011. године остваривао право на накнаду трошкова због одвојеног живота од породице јер ова накнада искључује могућност остваривања права на накнаду дела трошкова за закуп стана, а самим тим и право на накнаду трошкова у вези са решавањем стамбеног питања. Правилно је према становишту туженог органа утврдио првостепени орган да институт “накнада трошкова у вези са решењем стамбеног питања” у Војци Србије први пут установљен Правилником о накнади путних и других трошкова у Војсци Србије (пов.бр. 2979-8 од 26.03.2008. године, пов.бр. 2979-40 од 14.05.2008. године и пов.бр. 536-3 од 23.01.2010. године, који се примењује почев од обрачуна и исплате накнада утврђених наведеним правилником за март 2008. године и у вези са тим је утврдио да је тужилац своје стамбено питање решио путем стамбеног кредита дана 25.09.2006. године, односно знатно раније од установљавања наведеног правног института. Стога је неоснована тврдња тужиоца да је 2006. године подигао комерцијални стамбени кредит и да тада нико од њега није тражио да се писмено изјасни на који ће начин решавати своје стамбено питање иако су

његови претпостављени, док је прикупљао документацију за стамбени кредит, били упознати са чињеницом да своје стамбено питање решава путем комерцијалног кредита јер у то време од тужиоца нико није могао да тражи да се писмено изјасни на који ће начин решавати своје стамбено питање, с обзиром да као правна категорија “накнада трошкова у вези са решавањем стамбеног питања” није ни постојала. У складу са наведеним, имајући у виду одредбу члана 197. Устава Републике Србије (“Сл.гласник РС”, бр. 98/06), закони и сви други општи акти не могу имати повратно дејство, и да изузетно, само поједине одредбе закона могу имати повратно дејство, ако то налаже општи интерес утврђен при доношењу закона, односно имајући у виду да у правној науци постоји правило да правна норма важи за будуће, то јест од тренутка када је ступила на снагу важи за будуће понашање односних субјеката, као и да је најранији тренутак када може ступити на снагу тренутак њеног доношења и да правне норме немају повратну снагу сем ако је то у норми изричито одређено. У конкретном случају, тужиоцу се не може признати право на накнаду трошкова у вези са решавањем стамбеног питања према наведеном Правилнику којим је институт “накнада трошкова у вези за решавања стамбеног питања” у Војсци први пут установљен, а одредбама правилника није изричито прописано да било која одредба има повратно дејство па самим тим ни одредбе које регулишу наведену накнаду. Сходно наведеном, тужени орган је донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења, применом одредбе члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку.

Одредбом члана 20. став 1. Правилника о накнади путних и других трошкова у Војсци Србије (пов.бр. 2979-8 од 26.03.2008. године, пов.бр. 2979-40 од 14.05.2008. године и пов.бр. 536-3 од 23.01.2010. године), прописано је да официру, односно подофициру који има чланове породице са којима живи у заједничком домаћинству у смислу члана 45. правилника, ако нема стан на територији Републике Србије, односно на територији република бивше СФРЈ, у смислу члана 46. правилника, припада месечна накнада дела трошкова за закуп стана.

Одредбом члана 24. став 1. наведеног правилника, прописано је да лицу из члана 20. наведеног правилника које остварује право на накнаду дела трошкова за закуп стана, а које се писмено изјасни да ће своје стамбено питање решавати трајно путем кредита, а не по прописима о стамбеном обезбеђивању у Војсци и које на тај начин реши своје стамбено питање, наставља да остварује право на накнаду дела трошкова за закуп стана увећану за 10%.

Одредбом члана 18. став 1. Правилника о накнади путних и других трошкова у Војсци Србије (СВЈ бр. 18/13 и 32/15), прописано је да официру, односно подофициру који има чланове уже породице са којима живи у заједничком припада накнада дела трошкова за закуп стана, ако испуњава следеће услове: 1) да нема стан на територији Републике Србије, односно на територији република бивше СФРЈ и 2) да се налази у евиденцији стамбених интересената за решавање стамбеног питања према прописима у Министарству одбране и Војсци Србије.

Одредбом члана 22. став 1. наведеног Правилника, прописано је да лице из члана 18. овог правилника коме припада накнада дела трошкова за закуп стана и које се писмено изјасни да ће своје стамбено питање решавати трајно путем кредита, а не према прописима о решавању стамбених потреба у Министарству одбране и Војсци Србије и ако на тај начин реши своје стамбено питање наставља да остварује накнаду дела трошкова за закуп стана увећану за 10% најдуже до потпуне отплате кредита, али не дуже од 240 месеци од почетка отплате кредита.

Правилно је, по оцени суда одлучио тужени орган када је одбио жалбу тужиоца, налазећи да је првостепени орган решењем од 04.01.2016. године правилно применио одредбе Правилника о накнади путних и других трошкова у Војсци Србије (СВЛ бр. 18/13 и 32/15), јер се тужиоцу не може признати повратно (ретроактивно) дејство правне норме која регулише накнаду трошкова у вези са решавањем стамбеног питања и иста се не може применити на његову правну ситуацију на време када је остваривао право на накнаду дела трошкова за закуп стана и решавао своје стамбено питање путем стамбеног кредита из 2006. године, јер то није одредбама Правилника изричито одређено, а ни по важећем Правилнику тужилац не испуњава услове за то, на основу члана 22. наведеног Правилника, јер није лице без стана и не остварује накнаду дела трошкова за закуп стана.

Суд је ценио наводе тужбе који су поновљени наводи жалбе које је оценио тужени у оспореном решењу, па сматра да исти, као ни решење Министарства одбране, Сектора за људске ресурсе, Управе за традицију, стандард и ветеране УП-1 бр. 6545-3/2001 од 14.11.2016. године, које је тужилац доставио уз поднесак од 12.12.2016. године, нису од утицаја на другачије доношење одлуке у овој управној ствари.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09).

Суд је одбио као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, с обзиром на његов успех у овој управној ствари, па је, применом одредаба члана 66. и 67. Закона о управним споровима, а у вези члана 150. и 153. Закона о парничном поступку, чије се одредбе у управном спору сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 08.06.2018. године, 1 У 5540/16

Записничар
Снежана Бјелановић,с.р.

Председник већа-судија
Јасминка Вукашиновић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉД